

седнаха, а просто нападаха връзъ раницитѣ си отъ дветѣ страни на пѣтя. И ние, малкото офицери въ дружината, както обикновено правѣхме презъ почивкитѣ, събрахме се на приказка. Говорѣхме за днешния небивалъ походъ. Може би най-дългиятъ, най-уморителниятъ походъ въ първия день на войната се падна на нашата дружина. Ние ходихме да търсимъ тая сутринъ въ Шахлии нѣкакво артилерийско отдѣление, което даже не видѣхме. Отиването и връщането отъ тамъ ни струваше повече отъ 20 км. пѣтъ. После, заедно съ общата колона на бригадата отъ Къзълъ-Агачъ, до тукъ ние взехме още 35. Добъръ пѣтъ наистина. Единъ походъ, който приличаше повече на лудешко тичане.

При насъ бѣше и полковиятъ адютантъ, поручикъ Кировъ. Тоя жизнерадостенъ момъкъ имаше голѣма слабостъ къмъ ефектнитѣ фрази и всѣкога щедро си служеше съ най-хиперболични образи. Отъ всички най-много говорѣше сега той. Командирътъ на полка билъ възхитенъ. Той много хвалилъ нашата дружина — 56 км. пѣтъ! Това е единственъ случай въ цѣлата военна история. Нищо подобно въ наполеоновитѣ войни, ни даже въ руско-японската. После той ни съобщи и новина: имало заповѣдь отъ главната квартира, още първия день цѣлата армия до последния човѣкъ да ношува въ турска територия. Разбира се,